

ZLOČIN U NOVSKOJ II

Izvještaji s praćenja suđenja

08. ožujka 2010. godine – objavljivanje predmeta glavne rasprave, sastava Vijeća, utvrđivanje istovjetnosti optuženika, čitanje optužnice, dokazni postupak

Izvještava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate promatrač OEES-a, Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Jelena Đokić Jović, Documenta, novinari, članovi obitelji optuženika

Odluka o suđenju u odsutnosti

Vijeće je uz suglasnost zastupnika optužbe temeljem odredbe članka 305. st. 5. i 6. Zakona o kaznenom postupku odlučilo da se u odnosu na I. opt. Damira Vide Raguža provede suđenje u odsutnosti.

Naime, prvooptuženik je nedostupan tijelima sudbene vlasti Republike Hrvatske, nalazi se na teritoriju susjedne Bosne i Hercegovine. Donoseći rješenje Sud je pazio na ostvarenje efikasnog i učinkovitog vođenja kaznenog postupka protiv drugooptuženika, koji je dostupan i nalazi se u pritvoru sisačkog zatvora, te da suđenje prvooptuženiku predstavlja posebno važan razlog za suđenje u odsutnosti.¹

Optuženici su izjavili da se ne osjećaju krivim za kaznena djela za koje ih se tereti optužnim aktom K-DO-16/09 od 15. siječnja 2010.²

¹ Citirana zakonska odredba suđenje u odsutnosti optuženika dopušta kao strogu iznimku samo uz kumulativno ispunjenje svih uvjeta predmetnog članka. Rješenje o suđenju u odsutnosti optuženika može se donijeti ako je optuženik u bijegu ili inače nije dostižan državnim tijelima, a postoje osobito važni razlozi da mu se sudi iako je odsutan.

Vijeće odluku o suđenju u odsutnosti optuženika donosi nakon pribavljenog mišljenja tužitelja.

² Županijsko državno odvjetništvo u Sisku je podnoseći 30. srpnja 2009. godine Istražnom odjelu Županijskog suda u Sisku istražni zahtjev ponovo iniciralo kazneni postupak protiv Vide Damira Raguža, no po prvi puta i Željka Škledara, zbog postojanja osnovane sumnje da su počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Ostali potencijalni počinitelja više nisu živi (Dubravko Leskovar i Ante Perković u međuvremenu su preminuli), a Damir Raguž, protiv kojeg je rješenjem o obustavi ranije obustavljen kazneni postupak, pokušao je iskoristiti zaštitu ustavno-pravnog načela „*ne bis in idem*“.

Rješenjem Vrhovnog suda broj IV Kž 76/09-4 od 3. prosinca 2009. prihvaćen je istražni zahtjev državnog odvjetnika te je određeno provođenje istrage. „*Razmatrajući navedene žalbene prigovore državnog odvjetnika, ovaj sud kao sud drugog stupnja smatra da donošenje odbijajuće (ili neke) presude ili pak rješenja o obustavi kaznenog postupka zbog kaznenog djela iz čl. 35. st. 2. toč. 4. KZ RH za isti događaj, ne isključuje mogućnost kasnijeg pokretanja i vođenja postupka protiv pojedinih osoba za kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, budući da se radi o djelu koje je istovremeno upravljeno protiv čovječnosti i međunarodnog prava a ne samo protiv života i tijela koje je za razliku od kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva – obuhvaćeno Zakonom o općem oprost. Osim toga, predmetni činjenični opis ima daljnju kriminalnu količinu, značajno širu od onog iz postupka pred Vojnim sudom u Zagrebu, pa je očito da se ne radi o presuđenoj stvari*“, stoji, između ostalog u

Očitujući se o dokaznim prijedlozima javne optužbe istaknutim u optužnom aktu **obrana optuženika** se protivila izvođenju sljedećih stvarnih (tzv. materijalnih) dokaza:

- čitanju zapisnika o uviđaju broj K-149/91 od 22. studenog 1991., navodeći da je isti u djelu oznake broja zapisnika ispravljan rukom te da ne sadrži potpis zapisničara, koji je obvezan sastavni dio;
- vršenju uvida u spis bivšeg Vojnog suda u Zagrebu, K-42/92, koji je kazneni postupak vođen protiv I. opt. Dubravka Leskovara i II. opt. Damira Vide Raguža zbog ubojstva Sajke Rašković, Miše Rašković, Mihajla Šeatovića i Ljubana Vujića, obustavljen temeljem tada važećeg Zakona o oprostima od krivičnog progona i postupaka za krivična djela počinjena u oružanim sukobima i u ratu protiv Republike Hrvatske, navodeći da navedeni spis ne može biti sastavni dio predmetnog kaznenog spisa³;
- čitanju zapisnika o saslušanju vještaka dr. Steve Kovačevića od 13. ožujka 1992., nalaza i mišljenja sudskih vještaka medicinske struke dr. Dušana Zečavića i dr. Josipa Škavića, sve broj Kio 9/92, budući da su dani u drugom kaznenom postupku, odnosno da tijekom istražnog postupka nisu neposredno ispitani;
- čitanju zapisnika o provedenom balističkom vještačenju od 24. prosina 1991. i 16. siječnja 1992.

Vijeće će o navedenim dokaznim prijedlozima obrane odlučiti naknadno.

U nastavku dokaznog postupka svjedočile su udovice ubijenih civila Marica Šeatović i Ana Vujić, Nikica Vujić, sin ubijenog Ljubana Vujića te pripadnici 1. gardijske brigade HV-a Marijan Kumić i Boris Tutić.

Svjedočenje Marice Šeatović

U cijelosti je ostala kod iskaza danog u fazi istražnog postupka.

obrazloženju odluke Vrhovnog suda.

³ 21. studenog 1991., na dan ubojstva Sajke Rašković, Miše Raškovića, Mihajla Šeatovića i Ljubana Vujića, *loci crimini*, uz optuženike Leskovara i Raguža, bili su još i sljedeći pripadnici HV-a: Ante Perković, Željko Škledar, Marijan Kumić te Borislav Tutić, no Vojno tužiteljstvo u Zagrebu podignulo je optužnicu br. KTV – 517/92 od 23. 3. 1992. protiv 1. optuženika Leskovara i 2. optuženika Raguža, ali ne za počinjenje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, već za kazneno djelo ubojstva, u njegovu kvalificiranom obliku. Iako su na glavnoj raspravi pred Vojnim sudom u Zagrebu izvedeni personalni i materijalni dokazi koji su upućivali na odgovornost optuženika, sudsko vijeće pod predsjedanjem suca Krešimira Mudrovčića je 10. 11. 1992. donijelo Rješenje br: IV-KV-668/92, K-42/92 kojim je kazneni postupak obustavljen na temelju tada važećeg Zakona o oprostima od krivičnog progona i postupaka za krivična djela počinjena u oružanim sukobima i u ratu protiv Republike Hrvatske. Na citirano rješenje Vojno tužiteljstvo nije uložilo žalbu.

Podsjećamo, zahvaljujući nepreciznosti i općenitoj formulaciji „sveza“ s agresijom, oružanim sukobima itd., prvenstveno prvi (navedeni), u nizu zakona o oprostima, omogućio je davanje oprosta i počiniteljima kaznenih djela ubojstva iz čl. 35. (34.) tada važećeg Krivičnog zakona Republike Hrvatske. Kako su državna odvjetništva i sudovi i neke ratne zločine kvalificirali kao kaznena djela iz čl. 35. (34.) KZRH, sudovi su i za ta kaznena djela odobrivali oprost.

Kao svjedokinja po čuvenju o kritičnom događaju nema neposrednih saznanja.

Vijest o ubojstvu supruga zatekla ju je u Novoj Subockoj, kamo se sklonila sa susjedima. No, svaka dva do tri dana dolazila je u Novsku, a supruga je posljednji put vidjela dan prije inkriminiranog događaja, 20. studenog 1991.

Osobnu iskaznicu Mihajla Šeatovića, koja mu je oduzeta nekoliko mjeseci prije stradavanja, pronašla je Ana Vujić, supruga, odnosno sestra ubijenih Ljubana Vujića i Miše Raškovića, u hodniku bratove kuće. „Moj suprug je bio Srbin, na poslu, radio je kao ugostitelj, mu je prišao jedan pripadnik HV-a te mu je uperivši pušku zatražio osobnu iskaznicu. Mića mu je osobnu iskaznicu dao, no taj mu je vojnik nije vratio. Ana Vujić pronašla ju je u bratovoj kući poslije počinjenog ubojstva skupa sa njegovim šlapama i jaknom u kojoj su bili ključevi od naše kuće“, prisjetila se svjedokinja.

Suprug nije posjedovao oružje. „Svoju lovačku pušku je već u kolovozu 1991., skupa sa snajperom predao policiji i dobio potvrdu, a kako sam ja tu potvrdu našla u kući, ostvarila sam i neku vrstu novčane naknade na temelju toga. Kao lojalan građanin prijavio se za sudjelovanje u civilnoj zaštiti, ali do njegovog stradavanja civilna zaštita nije još počela djelovati“, rekla je svjedokinja.

Optuženike nije od ranije poznavala. Borisa Tutića i Marjana Kumića također nije poznavala. Kaznenu prijavu podnijela je putem odvjetnika, sada zastupnika oštećenika Vinka Dizdara, protiv Damira Raguža, Dubravka Leskovara, Škledar Željka, Marjana Kumića i Borisa Tutića.

Svjedočenje Ane Vujić

U cijelosti je ostala kod iskaza danog u fazi istražnog postupka.⁴

Nema neposrednih saznanja, za ubojstvo supruga, brata i šogorice saznala je boraveći tijekom ratnih događanja kod kćerke u Valjevu, Srbiji. U bratovu kuću ušla je, prvi put nakon inkriminiranog događaja, u siječnju 1992.

„Neposredno prije inkriminiranog događaja moj suprug je skupa sa Mihahajlom Šeatovićem uhićen i odveden u policijsku postaju u Kutini, na ispitivanje, nakon 48 sati pustili su ga kući“, naglasila je svjedokinja.

Svjedočenje Marijana Kumića

Kritične zgone krenuli su u pretres kuća naoružani automatskim puškama i streljivom 7,62 mm. Inače, nož, duljine oštrice oko 15-tak centimetara, koji se montira na oružju, čini standardnu opremu automatske puške. „Koliko se sjećam, tada nitko iz moje grupe nije imao montiran nož na oružju“, prisjetio se svjedok. U jednoj kući zatekli su četiri civila, trojicu muškaraca i jednu ženu. Pretragom jednog djela kuća obavili su svjedok, II. opt. Škledar i Boris Tutić, dok su prvooptuženik

⁴ Tada je (prema navodima u obrazloženju optužnice) izjavila da je prilikom ulaska u kuću Miše i Sajke Rašković zatekla stravičan prozor. U dnevnom boravku, u prizemlju kuće vidjela je sasušenu krv po stropu i zidovima. Namještaj je bio izbušen od metaka, isprevrtn, sve je bilo prekriveno sasušenom krvlju. U sobi na katu također, je bilo puno sasušene krvi na kauču, propucana stakla na prozorima i propucani stropovi, garderoba njene šogorice, Sajke Rašković, bila je na kauču.

i Dubravko Leskovar vršili pretres u drugom djelu kuće tražeći skriveno oružje. „Nas trojica smo prvi izašli van iz kuće, i nakon što smo se još oko minutu zadržali ispred kuće otišli smo natrag u postrojbu, dok su Raguž i Leskovar još ostali u kući“, rekao je svjedok.⁵

„Mi smo pretraživali sve kuće redom, no u kućama nije bilo ljudi, iznenadili smo se kad smo u ovoj kući našli četiri civilne osobe i nismo znali koje su nacionalnosti, jer ih za nacionalnu pripadnost nismo niti pitali“, objasnio je svjedok odgovarajući na pitanje Predsjednice Vijeća da li su kritične zgode u potrazi za snajperistom pretraživali i hrvatske kuće.

Svjedočenje Borisa Tutića

Naveo je da su prilikom akcije tzv. češljanja kuća u potrazi za snajperistom, u jednoj od kuća, u ulici Antuna Mihanovića broj 9, zatekli četiri civilne osobe, trojicu muškaraca i ženu. „Nakon toga kuću smo prvo napustili Marijan Kumić i ja. Poslije su, čini mi se izišli Škledar i Perković, a zadnji su izašli Raguž i još jedan, ne sjećam se njegovog imena. Svi zajedno uputili smo se u stacionar, jer smo susreli još jednu skupinu vojnika“, objasnio je svjedok.

Svjedok je ustvrdio da su u kući zatekli svo četvoro civila te da nisu utvrđivali njihovu nacionalnu pripadnost. „Dok sam s Kumićem stajao ispred kuće nisam čuo da bi vika i pucnjava dopirale iz kuće, u okolici je naime, bilo neprestano artiljerijsko pucanje po Novskoj“, rekao je svjedok.

Zastupnica optužbe inzistirala je da se svjedoku predoči iskaz dan pred bivšim Vojnim sudom u Zagrebu u kaznenom postupku broj K-42/92⁶, no **Vijeće** je temeljem odredbe članka 322. st. 4. toč. 1. ZKP-a odbilo prijedlog kao nedopušten.⁷

Vijeće je odbilo provesti suočenje između svjedoka Borisa Tutića i Marijana Kumića, uz obrazloženje da se radi o nevažnom prijedlogu.

Svjedočenje Nikice Vujića

U cijelosti je ostao kod iskaza danog u fazi istražnog postupka.⁸

⁵ Ispitan pred istražnom sutkinjom svjedok je (prema navodima u obrazloženju optužnice) tada naveo da oružje nisu pronašli, a da su po završenom pretresu iz kuće izašli on i Tutić, a za njima i Škledar.

⁶ Svjedok je tada rekao: „Kritičnog dana u večernjim satima, između 21,00 i 22,00 h zajedno s dečkima iz svoje jedinice krenuli smo u pretres okolnih kuća tražeći oružje. U jednoj od kuća zatekli smo muža i ženu. Na pitanje da li ima još ukućana, rečeno im je da su dvojica muškaraca u podrumu susjedne kuće. Ubrzo zatim došlo je do prepirke, jer je jedan od civila doveden iz podruma tvrdio da je oružje predao no, potvrdu nije predočio. Dubravko ga je ošamario. Na moju reakciju da se nismo tako dogovorili Leskovar Dubravko mi je jednostavno odvratio da izađem ako mi ne odgovara. Izašao sam napolje i zatekao Kumić Marijana, ubrzo sam iz kuće čuo galamu i pucnjavu, nakon čega su Leskovar, Raguž, Perković i Škledar izišli van te smo zajedno otišli u prostorije u kojima smo spavali.“

⁷ Citirana zakonska odredba odnosi se na nedopuštene prijedloge koji postoje: ako se odnose na Zakonom zabranjeni način pribavljanja dokaza, na dokaz čija uporaba nije po Zakonu dopuštena ili na činjenicu koja se po Zakonu ne može dokazivati.

Glavna rasprava nastavlja se sutra, **09. ožujka 2010. godine u 9,30 sati.**

09. ožujka 2010. godine – nastavak dokaznog postupka

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Suđenje prate: promatrači OESS-a, Jelena Đokić Jović, Documenta, Maja Kovačević Bošković, GOLJP, novinari, članovi obitelji optuženika, oštećena Marica Šeatović, predstavnici kanadskog i nizozemskog veleposlanstva, predstavnik Amnesty Internationala

Svjedočenje Drage Prše

Svjedok Drago Prša ostao je u kod iskaza danog u istražnom postupku.⁹

Rekao je da je II-okr. Škledar bio dobar vojnik protiv kojeg se nikada nije vodio nikakav stegovni postupak. Niti sa Ragužem nije bilo nikakvih problema.

Sjeća se da su radi navodnog počinjenja ubojstva u Novskoj još 1991. godine bili uhićeni Raguž, Leskovar, Belina, no za Škledara nije siguran. U to vrijeme u Novskoj dogodio se sličan događaj. Dodao je kako ne zna da li su ljudi koje je spomenuo bili uhićeni zbog događaja zbog kojeg ih se tereti i u ovom postupku ili nekog drugog događaja.

Od naoružanja vojnici su uglavnom imali automatske puške s tim da su puške „Crvena zastava“ kao dodatnu opremu imale kratku bajunetu – nož.

Sjeća se da je negdje u listopadu 1991. godine stradao od snajperskog metka jedan hrvatski vojnik, zvali su ga Bosanac.

Svjedočenje Zdravka Šobata

⁸ Prema navodima u obrazloženju optužnice, tada je rekao da nema neposrednih saznanja o inkriminiranom događaju, budući da se s obitelji, suprugom i djecom sklonio u selo pored Križevaca. O očevoj pogibiji saznao je od susjeda Zdravka Šobata. U kuću, poprište zločina, ušao je početkom siječnja 1992. U prizemlju kuće sve je bilo razbacano, po zidovima je sve bilo izbušeno od metaka, po zidovima i podu bili su vidljivi tragovi krvi. U sobi na katu, krevet, odnosno posteljina i jastuk bili su natopljeni krvlju. Od osoba koje su bile zadužene za prijenos posmrtnih ostataka stradalih čuo je da je upravo u sobi na katu ubijena njegova ujna, Sajka Rašković.

⁹ U istrazi svjedok je izjavio kako je u studenom 1991. godine bio zapovjednik čete u I brigadi IV bataljuna HV, a koji je bio stacioniran u Novskoj. Česti su bili pješadijski i artiljerijski napadi u Novskoj. Bilo je i snajperske pucnjave. Vojnici su sami odlazili u pregled kuća kako bi obranili vlastiti život, tako da nije bilo potrebe za izdavanjem posebnih naredbi u tom smislu. Svjedok je rekao da poznaje I i II okrivljenika, kao i Borisa Tutića, Marijana Kumića, Dubravka Leskovara i Antu Perkovića. Bio im je nadređen. O inkriminiranom događaju nije imao neposrednih saznanja, no dan nakon samog događaja u pratnji Vojne policije otišao je u kuću jer se sumnjalo da su ubojstva počinili njegovi ljudi. Zatekao je nered, a po podu i zidovima bilo je i krvi. Sjeća se da je vidio jedno mrtvo žensko tijelo. Iskazao je kako ne zna tko je te ljude pobio. Pričalo se da su ih ubili Škledar i njegove kolege, neki drugi pripadnici HV-a, četnici. Vojnici su od naoružanja imali automatske puške i puškomitraljeze. Dodao je kako puške na sebi nisu mogle imati bajunete, a ne sjeća se da li su vojnici nosili noževe.

Svjedok Zdravko Šobat ostao je u cijelosti kod iskaza danog u istražnom postupku.¹⁰

Dodao je kako su ulazna vrata kuće Šeatovića bila otvorena. Pretpostavlja da su bila provaljena. Kasnije ih je, zajedno sa bratom, popravljao kako bi ih gospođa Šeatović mogla zatvarati. Više se ne može sjetiti na koji način su bila provaljena.

Svjedočenje Svetka Pejića

Svjedok Svetko Pejić ostao je u cijelosti kod iskaza danog u istražnom postupku.¹¹

Dodao je da se sjeća da su, kada je došao s kolegom iz komunalnog poduzeća po tijela nastradalih, zatekli policiju. Ne sjeća se da li su položaji mrtvih tijela i čahura bili označeni kredom. Posvuda oko tijela nalazile su se čahure metaka.

Dokazni prijedlozi

Zamjenica ŽDO predložila je saslušanje dr. Steve Kovačevića, dr. Dušana Zečevića i dr. Josipa Škavića, na okolnost vještačenja koje su izvršili temeljem dokumentacije o vanjskom pregledu mrtvih tijela oštećenih i foto dokumentacije, kao i na okolnosti utvrđivanja zadobivenih povreda i uzroka smrti.

Branitelj I-opt. predložio je da se od Hrvatske vojske zatraži podatak da li je u inkriminirano vrijeme za Novsku izdana zapovijed da civili napuste svoje kuće zbog opasnosti proboja neprijateljskih snaga u grad.

Ujedno se protivio prijedlogu zamjenice ŽDO da se pozovu i ispituju predloženi vještaci na okolnost zadobivenih povreda i uzroka smrti oštećenih, smatrajući da je to „uvođenje na mala vrata“ vještačkog nalaza koji je sačinjen u kaznenom postupku koji se vodio pred Vojnim sudom.

Braniteljica II-opt. složila se sa dokaznim prijedlogom branitelja I-optuženika, kao i njegovom protivljenju da se ispituju vještaci.

Predložila je da se pribavi spis K-DO 35/08 te da se utvrdi da li postoji punomoć izdana od strane oštećenika punomoćniku oštećenih odvjetniku Vinku Dizdaru za podnošenje kaznene prijave protiv II-opt. Željka Škledara.

¹⁰ Bio je susjed ubijenih. U inkriminirano vrijeme nalazio se na položaju jer je bio pripadnik HV. Po povratku s položaja otišao je u podrum Mihajla Šeatovića, gdje je očekivao da će zateći osim njega i Ljubana Vujića te Mišu i Sajku Raković. Kako ih nije našao, otišao je kod obitelji u Novu Subocku. Sutradan je čuo kako su u Novskoj poginule četiri osobe. Sa Maricom Šeatović, svojom majkom, Anom Vujić i bratovom ženom Veliborkom Šobat otišao je u Novsku. Nakon što je ušao u kuću Miše Raškovića na pločicama je uočio krvave tragove. Nije ulazio u ostale prostorije kuće. Potom je otišao u zapovjedništvo HV pa u Policijsku postaju u Novskoj. Nije čuo tko je ubio te ljude.

¹¹ U istrazi je svjedok rekao da je tijekom 1991. godine radio na odvoženju mrtvih tijela u komunalnom poduzeću u Novskoj. Sjeća se da je u studenom ili prosincu poslan da s kolegom iz obiteljske kuće u Ulici Antuna Mihanovića br. 9 pokupi mrtva tijela. U prizemlju kuće zatekli su tri mrtva muška tijela. Posvuda po sobi bilo je krvi, na podu čahura od metaka. U sobi na katu zatekli su mrtvo žensko tijelo kako leži na krevetu. Na vratu joj je bila velika krvava rupa pa je pretpostavio da je bila zaklana. Prepoznao je Mišu Raškovića, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, dok žensko tijelo nije prepoznao. Tijela su stavili u četiri sanduka i odvezli ih. Kasnije su kružile priče da su ubijeni najvjerojatnije jer su bili srpske nacionalnosti, odnosno pravoslavne vjere.

Rješenje vijeća

Vijeće je prihvatilo dokazni prijedlog zamjenice ŽDO te će se po službenoj dužnosti u svojstvu svjedoka pozvati i saslušati dr. Josip Škavić i dr. Dušan Zečević na okolnosti davanja nalaza i mišljenja vezano za ozljeđivanje i uzroke smrti oštećenika.

Pozvat će se i saslušati i krim. vještak za balistiku Vojin Maštruko, dipl. ing. na okolnost davanja nalaza i mišljenja povodom balističkog vještačenja oduzetih pušaka i dostavljenih čahura.

Od Centra za krim. vještačenja pribavit će se dokumentacija kojom raspoložu vezano za navedena vještačenja.

Pribavit će se i podaci o Borojević Čedi i Vlahović Vojislavu, koji će se pozvati kao svjedoci na okolnosti vršenja očevida na licu mjesta.

Od ŽS u Zagrebu zatražit će se fotodokumentacija koja se navodno odnosi na predmetni očevid.

Vijeće je odbilo prijedlog branitelja I-opt. da se pribavi eventualna zapovijed kojom je naloženo da civili napuste svoje kuće zbog opasnosti od proboja neprijateljskih snaga u grad.

Glavna rasprava zakazana za 10. ožujka 2010. godine odgođena je, a novo ročište zakazano je za **13. travnja 2010. godine.**

13. travnja 2010. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Milena Čalić-Jelić, Documenta, Zagreb, Nebojša Paunović i Romana Schweiger, Ured OEES-a u Zagrebu, Allan Jones, Opća uprava za proširenje EK, David Hudson, Delegacija EU u RH, novinari Večernjeg i Jutarnjeg lista, obitelj optuženog

Na glavnu raspravu nije pristupio pozvani svjedok dr. prof. Josip Škavić, koji je svoj izostanak opravdao službenom spriječenosti.

Svjedočenje Dušana Zečevića

Svjedok je liječnik, sudski vještak. 1992. godine je zajedno sa dr. prof. Josipom Škavićem dao nalaz i mišljenje o uzrocima smrti Miše Raškovića, Sajke Rašković, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića

Svjedok je izjavio da je 1992. godine zajedno sa dr. Škavićem izradio nalaz i mišljenje temeljem zapisnika o vanjskom pregledu tijela i priloženoj fotodokumentaciji te da se stoga navedenog događaja ne sjeća, imena žrtava su mu poznata, ali više iz tiska. Kako je u to vrijeme bilo mnogo stradalnika na raznim područjima, ne može se sjetiti što je bio uzrok smrti navedenih osoba.

Zamjenica ŽDO u Sisku je **predložila** da se svjedoku predoči njegov pisani nalaz i mišljenje iz spisa Vojnog suda K-42/92.

Vijeće je svojim rješenjem **odbilo** prijedlog, jer se radi o nedopuštenom načinu pribavljanja dokaza.

Svjedočenje Steve Kovačevića

Svjedok je liječnik, specijalist patologije i sudske medicine. U studenom 1991. izvršio je vanjski pregled tijela žrtava

Izjavio je da se ne sjeća događaja niti imena žrtava, sjeća se samo da je jednom zgodom pozvan u Novsku, da je otišao ondje zajedno sa istražnim sucem, da su tamo zatekli četiri mrtva tijela koja je pregledavao dr. Hatvalić, patolog iz Kutine, da se ne sjeća kakve su povrede imale te osobe niti uzroka njihove smrti.

Na posebno pitanje zamjenice ŽDO, svjedok je naveo na se ne sjeća da li su te osobe bile obučene ili ne, niti njihova spola, sjeća se samo da je bilo mnogo krvi te da su umrli nasilnom smrću.

Zamjenica ŽDO u Sisku je **predložila** da se svjedoku predoči njegov pisani nalaz i mišljenje iz spisa Vojnog suda K-42/92.

Vijeće je svojim rješenjem **odbilo** prijedlog, jer se radi o nedopuštenom načinu pribavljanja dokaza.

Svjedočenje Vojina Maštruka

Svjedok je inženjer atomske fizike. 1992. izvršio je balističko vještačenje zrna i čahura izuzetih na mjestu događaja.

Svjedok je izjavio da kao djelatnik Centra za kriminalistička vještačenja Ivan Vučetić u Zagrebu izradio brojna vještačenja, da se sjeća prezimena Rašković, ali da se rezultata vještačenja više ne može sjetiti. Sjeća se da je u nekoliko navrata sa područja Novske dostavljeno streljivo i oružje, no u konkretnom slučaju ne sjeća se rezultata vještačenja.

Na posebno pitanje zamjenice ŽDO, svjedok je naveo da se ne može sjetiti koliko su tijekom 1992. imali takvih slučajeva, sjeća se da su imali problema sa pribavljanjem pušaka/oružja radi vještačenja jer su iste bile potrebne vojnicima za borbu. Svjedok je ustvrdio da u potpunosti stoji iza svojih nalaza i mišljenja pa tako i tog koje je dao u kaznenom postupku pred Vojnim sudom.

Zamjenica ŽDO u Sisku je **predložila** da se svjedoku predoči njegov pisani nalaz i mišljenje iz spisa Vojnog suda K-42/92.

Vijeće je svojim rješenjem **odbilo** prijedlog, jer se radi o nedopuštenom načinu pribavljanja dokaza.

Svjedočenje Čede Borojevića

Svjedok je umirovljeni policajac sa prebivalištem u Novskoj. U studenom 1991. izvršio je očevid u Novskoj.

Izjavio je da se sjeća događaja, da su po dojavi na lice mjesta izašli on i njegov kolega Vlahović, da su u kući zatekli četiri mrtva tijela, na katu mrtvu ženu, a u prizemlju tri muškarca. Svjedok je

prepoznao supružnike koje je od ranije poznavao, jer je supruga bila kuharica, a on konobar u motelu u Novskoj. Nadalje je dodao da su oni pokupili i spremili čahure oko tijela koja su bila ispremiješana sa pokušajima. Ne sjeća se koliko je bilo krvi. Svjedok misli da je poslije njih komunalna služba odvezla tijela u mrtvačnicu.

Na posebno pitanje zamjenice ŽDO, svjedok je naveo da je osim njih na mjestu događaja bio dr. Puškarić, koji je pozvan da pregleda mrtva tijela, da se ne sjeća koliko je trajao uviđaj jer je Novska bila granatirana i to baš dio kraj groblja gdje se nalazila i kuća u kojoj se vršio očevid, da je očevid započeo u popodnevnom satima, oko 17 sati, da je ubrzo pao mrak, da nisu imali struje te su se služili ručnim baterijama. Svjedok je odgovorio da se zbog tih ratnih uvjeta nitko iz Siska nije pridružio očevidu, a on i kolega nisu imali adekvatne uvjete da temeljito naprave uviđaj, što se vjerojatno i vidi na izrađenom foto-elaboratu. Nadalje je odgovorio da su te osobe umrle nasilnom smrću, što je zaključio po položaju zatečenih mrtvih tijela, mada oni nisu detaljno pregledavali tijela. Svjedok je izjavio da su tijela muškaraca bila obučena, dok se ne sjeća da li su tijelo žene zatekli obučeno ili golo. Svjedok se ne sjeća da li je zapisnik o uviđaju sačinjen na mjestu događaja, ali se sjeća da su još i kolege iz Kutine naknadno obavljali neke radnje.

Zamjenica ŽDO u Sisku je **predložila** da se svjedoku predoči zapisnik o uviđaju priklopljen spisu Vojnog suda K-42/92.

Vijeće je svojim rješenjem **odbilo** prijedlog, smatrajući da se radi o nedopuštenom načinu pribavljanja dokaza.

Svjedočenje Vojislava Vlahovića

Svjedok je kriminalistički tehničar koji je u studenom 1991. načinio foto-elaborat lica mjesta događaja u Novskoj.

Izjavio je da se sjeća da je zajedno sa kolegom Čedom Borojevićem bio u poslijepodnevnom satima na očevidu u Novskoj, gdje su zatečena četiri mrtva tijela, da je tijelo žene nađeno na katu kuće, a tijela muškaraca u prizemlju, da je oko tijela pronađeno puno ispaljenih čahura, da je na katu kuće bilo mnogo krvi.

Na posebno pitanje zamjenice ŽDO, svjedok je naveo da su tijela muškaraca bila obučena, dok se ne sjeća da li je tijelo žene bilo djelomično obučeno ili potpuno bez odjeće. Ne sjeća se povreda na tijelu žene, ali se sjeća da je oko nje bilo mnogo čahura i krvi, da je tijelo žene pronađeno u ležećem položaju na krevetu.

Na daljnje pitanje, svjedok je pojasnio da on nije potpisao zapisnik o očevidu jer je po tadašnjoj ustaljenoj praksi on potpisao fotodokumentaciju očevida, skice i fotografije, dok je zapisnik potpisivao operativac.

Dokazni prijedlozi

Zamjenica ŽDO u Sisku predložila je da se u daljnjem tijeku postupka kao svjedok pozove dr. Škavić, na okolnosti davanja nalaza i mišljenja vezanog uz pregled mrtvih tijela oštećenika, dr. Zrinko Hatvalić, koji je izvršio vanjski pregled tijela oštećenika, te svjedok Boris Tutić, i to na okolnost različitosti iskazivanja pred ovim sudom te Vojnim sudom u Zagrebu. Kako prilikom ispitivanja svjedoka u ovom postupku vijeće nije dopustilo da se svjedoku predoči njegov iskaz dan pred Vojnim sudom, zamjenica ŽDO je predložila njegovo ponovno ispitivanje, navodeći

pravno stajalište Vrhovnog suda RH u presudi I Kž-1024/07, od 5. veljače 2008., u predmetu RH v. Rade Miljević¹².

Branitelji optuženika se nisu protivili prijedlogu ŽDO da se pozovu kao svjedoci prof. dr. Josip Škavić i dr. Zrinko Hatvalić, ali su se protivili ponovnom pozivanju Borisa Tutića, jer je isti ispitan kako u istražnom postupku tako i tijekom glavne rasprave.

Rješenje Vijeća

Vijeće je odbilo dokazne prijedloge tužitelja za saslušanjem svjedoka prof. dr. Josip Škavića, smatrajući da se njegovim saslušanjem ne bi utvrdile važne činjenice, za saslušanjem dr. Zrinka Hatvalića, jer su činjenice već u dovoljnoj mjeri utvrđene.

Vijeće je odbilo i prijedlog da se ponovno pozove Boris Tutić kako bi se ispitalo na različitost iskazivanja, jer se radi o zakonom zabranjenom načinu pribavljanja dokaza.

Rješenje Vijeće o materijalnim dokaznim prijedlozima

Na zahtjev zamjenice ŽDO da Vijeće odluči o prethodno postavljenom zahtjevu branitelja da se iz sudskog spisa izdvoje materijalni dokazi, koji čine i sastavni dio optužnice opisani u toč. 3. optužnice, Vijeće je riješilo da se odbijaju dokazni prijedlozi za čitanjem pismena koji su sastavni dio kaznenog predmeta Vojnog suda u Zagrebu br. K-42/92.

Prekid glavne rasprave radi uređenja optužnice

Zamjenica ŽDO je zatražila prekid glavne rasprave radi izmjene činjeničnog opisa te joj je vijeće temeljem čl. 341. st. 3. ZKP-a odobrilo prekid glavne rasprave radi pripremanja izmjene optužnice, koju je ŽDO Sisak dužno dostaviti do 15. travnja 2010.

Nastavak glavne rasprave zakazan je 16. travnja 2010. u 9:30 sati.

Zapažanja monitora:

- vijeće je odbilo čitanje ili predočavanje svih materijalnih dokaza koji su sastavni dio spisa Vojnog suda u Zagrebu br. K-42/92. Rješenje vijeća nema daljnjeg obrazloženja, niti navođenja pravne osnove;

-u svojim rješenjima kojim se odbija predočenje nalaza i mišljenja danog u kaznenom postupku pred Vojnim sudom u Zagrebu stoji: „jer se radi o zakonom zabranjenom načinu pribavljanja dokaza“, što upućuje na primjenu članka 9. Zakona o kaznenom postupku;

-teško je povjerovati da svjedoci, policajci koji su u studenom 1991. godine izvršili uviđaj, ne pamte u više detalja događaj, osobito jer su poznavali neke od žrtava (svjedočenje Čede

¹² Vrhovni sud I Kž 1024/07-10; str. 6.;...“međutim, postojeća utvrđenja u kaznenom postupku broj K-23/92 temeljem kojih je izveden bitno drugačiji zaključak glede usmrćenja Borislava Litrčića nego što je utvrđenje prvostupanjskog suda u ovom kaznenom predmetu, nalagalo je znatno detaljnije ispitivanje svih, **a poglavito onih osoba koje su na jedan način svjedočile u jednom, a drugačije u drugom kaznenom predmetu, premda se radilo o istom događaju.**“

Borojevića), što navodi na zaključak da svjedoci pri iskazivanju osjećaju nelagodu, možda i strah (2. okrivljeni i svjedok Čedo Borojević žive u Novskoj). -oštećenice, udovice pokojnih Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, su zbog kratkog kašnjenja bile onemogućene po pravosudnom policajcu prisustvovati glavnoj raspravi.

16. travnja 2010. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Milena Čalić-Jelić, Documenta, Zagreb, Nebojša Paunović i Monika Čavlović, Ured OESS-a u Zagrebu, novinari Večernjeg i Jutarnjeg lista, obitelj optuženog, obitelji žrtava/oštećenici

Predsjednica vijeća je izvijestila prisutne da je kao svjedok pozvan dr. Zrinko Hatvalić, koji se odazvao pozivu te pristupio na raspravu.

Svjedočenje Zrinka Hatvalića

Svjedok je liječnik patolog, koji je 1991. izvršio pregled mrtvih tijela Miše Raškovića, Sajke Raškovič, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića.

Svjedok je izjavio da u je u to vrijeme bio liječnik specijalizant te da je po pozivu došao u mrtvačnicu u Kutinu gdje su dovožena tijela stradalih osoba. Tog događaja sjeća se jer je jedno od pregledanih mrtvih tijela bila žena, a to je jedina ženska osoba koja je smrtno stradala u to vrijeme čiji je vanjski pregled svjedok izvršio. Drugih osoba se ne sjeća pa ni uzroka smrti, jer je tada, u vremenskom razdoblju od dva mjeseca, svjedok pregledavao oko 200 mrtvih tijela, iznimno devastiranih, osakaćenih.

Zamjenica ŽDO u Sisku je **predložila** da se svjedoku predoči zapisnik o uviđaju od 22. studenog 1991. te konstatacije iz istog vezane uz povrede na pronađenim mrtvim tijelima.

Obrana se **protivila** čitanju zapisnika o uviđaju.

Vijeće je rješenjem **usvojilo** dokazni prijedlog, obrazlažući da se radi o dokazu pribavljenom prije pokretanja kaznenog postupka pred Vojnim sudom u Zagrebu, pa shodno tome van naloga tog suda.

Obrana je **predložila** da se zapisnik o uviđaju izdvoji iz spisa kao nevjerodostojan, jer je broj zapisnika u zaglavlju prepravljani (K-149/91), a zapisnik nije potpisan po drugom sudioniku očevida Vojislavu Vlahoviću.

Vijeće je rješenjem **odbilo** prijedlog za izdvajanjem, sa obrazloženjem da su kao svjedoci ispitani Čedo Borojević, kao djelatnik PP Novska, i Vojislav Vlahović, kao krim-tehničar, koji su potvrdili činjenice izlaska na mjesto događaja, sačinjavanje predmetnog zapisnika, a svjedok Vojislav Vlahović iskazao je da uobičajeno zapisnik nije potpisivao krim-tehničar, već samo operativac.

Na posebno pitanje zamjenice ŽDO, svjedok je naveo da se ne sjeća da li su žrtve bile identificirane prilikom vršenja vanjskog pregleda mrtvih tijela ili označene kao NN. Svjedok je nadalje iskazao da je znatan broj osoba bilo označeno kao NN, osim kada su nađeni njihovi osobni dokumenti te je naznačeno njihovo ime i prezime.

Na daljnja pitanja zamjenice ŽDO, sa predočavanjem pojedinih ozljeda žrtava, svjedok je izjavio da se ne sjeća.

Dokazni prijedlozi

Zamjenica ŽDO u Sisku predložila je da se izvrši dokaz čitanjem zapisnika o balističkom vještačenju koja su i predložena kao materijalni dokazi u toč. 3. optužnice, jer smatra da su isti pribavljeni prije pokretanja kaznenog postupka pred Vojnim sudom u Zagrebu, te stoga po nalogu policije, a ne suda.

Zamjenica ŽDO priložila je u spis izvadak iz Dnevnika događaja PP Novska za dane 21. i 22. studeni 1991. te izvadak iz Registra branitelja za 2. optuženog Željka Škledara.

Branitelji optuženika su se protivili prijedlozima ŽDO:

- uvidu u izvadak iz Registra branitelja, jer je objavljen na internetu nelegalno te njegovo objavljivanje predstavlja kazneno djelo;
- uvidu u izvadak iz Dnevnika događaja, jer se iz istog ne vidi njegova vjerodostojnost, a niti način na koji je pribavljen;
- čitanju balističkog vještačenja, jer uz isto ne postoji fotodokumentacija iz koje bi bilo razvidno da su sporne čahure koje su bile vještačene izuzete baš sa lica mjesta događaja koji je predmet ovog kaznenog postupka.

Zamjenica ŽDO se očitovala na navedena protivljenja obrane. Navela je da je izvod iz Dnevnika događaja dostavljen od Odjela krim policije PU Sisačko-moslavačke, što je razvidno iz njihova popratnog dopisa, da je izvadak iz Registra branitelja skinut sa nelegalno objavljenog Registra branitelja, ali samo radi kratkoće vremena, dok se isti podatak može dobiti po potrebi od Ministarstva obrane, da fotodokumentacija uz balističko vještačenje nije neophodna jer sam nalaz i mišljenje u uvodnom djelu sadrži sve relevantne podatke o tome gdje je materijal za vještačenje izuzet.

Rješenje Vijeća

Vijeće je **odbilo dokazne prijedloge** da se čitaju izvadak iz Registra branitelja te Dnevnik događaja PP Novska, jer se radi o neprikladnim dokaznim prijedlozima.

Vijeće je **prihvatilo** da se provede dokaz čitanjem zapisnika o balističkom vještačenju Centra za kriminalistička vještačenja od 24. prosinca 1991., 16. siječnja 1992. te dokaz čitanjem dopisa Glavnog stožera Oružanih snaga RH, odjel Vojne policije od 10. studenog 2009.

Čitanje materijalnih dokaza

Pročitani su:

- zapisnik o balističkom vještačenju od 24. prosinca 1991.;

- zapisnik o balističkom vještačenju od 16. siječnja 1992.;
- dopis Glavnog stožera Oružanih snaga RH, odjel Vojne policije, od 10. studenog 2009.

Obrana optuženog Željka Škledara

Optuženik, propisno upozoren u smislu odredbi čl. 4. st. 3. i 4. izjavio je da će se i dalje braniti šutnjom.

Korekcija činjeničnog opisa optužnice

U smislu odredbe čl. 341. st. 2. ZKP zamjenica ŽDO je pročitala izmijenjeni činjenični opis optužnice uz navođenje da zakonski opis i pravna kvalifikacija djela ostaju isti, te je predala sudu i braniteljima izmjene u pisanom obliku.

Izjašnjavanje okrivljenika po izmijenjenoj optužnici

Branitelj I-optuženog izjavljuje u ime svog branjenika da se ne smatra krivim.

II-optuženi izjavljuje da se ne smatra krivim.

Dokazni postupak je završen.

Govori stranaka

Zamjenica ŽDO u Sisku je izjavila da u cijelosti ostaje kod podignute optužnice jer je u dokaznom postupku nedvojbeno dokazano da su optuženi počinili kazneno djelo koje im se sastavlja na teret.

U postupku nije sporno da su u inkriminirano vrijeme ubijeni Mišo Rašković, Sajka Rašković, Ljuban Vujić i Mihajlo Šeatović. Sporno je tko ih je ubio te zašto.

Zamjenica ŽDO smatra da je nedvojbeno dokazano da su okrivljenici bili pripadnici iste gardijske brigade HV, da su 21. 11. 1991. Dubravko Leskovar (sada pokojni), Ante Perković (sada pokojni), Damir Vide Raguž, Željko Škledar, Boris Tutić te Marijan Kumić u uniformama HV i naoružani ušli u kuću u Novskoj gdje su zatekli četiri civila. Da su nakon izvršene pretrage kuće Boris Tutić i Marijan Kumić izašli van, da su civili mučeni i zlostavljani te ubijeni od strane vojnika koji su ostali u kući. Sve to potvrđuje zapisnik o uviđaju te izjave svjedoka Tutića i Kumića, izjave svjedoka koji su vidjeli mrtva tijela – susjeda i patologa, da su puške iz kojih su žrtve ubijene dužili vojnici te vojne jedinice (Dubravko Leskovar te netko od okrivljenika), da je motiv počinjenja djela bila srpska nacionalnost žrtava, a što su okrivljenici znali jer su žrtvama pregledavali osobne iskaznice, da su svi vojnici bili upoznati sa Ženevskim konvencijama te zabranom ubijanja civila i ratnih zarobljenika, što proizlazi iz svjedočenja njihova zapovjednika Drage Prše.

Zamjenica ŽDO smatra da su zbog svega navedenog optuženici počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva te uz priznanje za njihovo učešće u Domovinskom ratu koji je u cijelosti bio obrambeni, traži da se iste proglasi krivima i osudi po zakonu.

Punomoćnik oštećenih se u cijelosti pridružuje završnom govoru zamjenice ŽDO.

Branitelj I optuženog smatra da provedeni dokazni postupak nije dokazao da je I optuženi Damir Vide Raguž počinio kazneno djelo što mu se stavlja na teret, da nema ni personalnih, a ni materijalnih dokaza. Da balističko vještačenje niti u jednom svom djelu ne potvrđuje da su izuzete i vještačene čahure pripadale oružju I optuženog, da je sve argumente već iznio u svom prigovoru protiv optužnice te ih u cijelosti i danas iznosi te stoga traži da se optuženog Damira Vide Raguža oslobodi od optužbe.

Braniteljica II optuženog smatra da tijekom dokaznog postupka nije nesporno utvrđeno da je II okrivljeni Željko Škledar postupao na način kako ga se tereti činjeničnim opisom izmijenjene optužnice. Ona dodaje da je u tijeku kazneni postupak za najteže kazneno djelo koje propisuju sve civilizirane države svijeta, da obrana želi izraziti pijetet prema oštećenima te saučešće članovima obitelji, ali da se postupak vodi da bi se sa stupnjem izvjesnosti utvrdilo počinitelje tog kaznenog djela. Obrana smatra da je nesporno utvrđeno samo jedno, a to je da su 22. studenog 1991. pronađene četiri mrtve osobe, dok vrijeme njihove smrti nije utvrđeno, kao ni počinitelji djela. Svjedoci Kumić i Tutić iskazuju da nakon što su izašli van iz kuće, nisu čuli pucnjavu, niti jauke ili bilo koje druge znakove koji bi uputili da se u kući događa zločin. Balističko vještačenje nesporno utvrđuje da se puška koju je dužio II optuženi Škledar ne može dovesti u vezu sa čahurama ili zrnom pronađenim na mjestu događaja. Balističko vještačenje od 10. siječnja 1992. izuzetih čahura pronađenih u kući Mileusnića, na mjestu izvršenja nekog drugog ubojstva povezuje jedino danas pok. Antu Perkovića. Iz činjeničnog opisa optužnice razvidno je da tužiteljstvo smatra da je kazneno djelo počinjeno u supočiniteljstvu, mada nisu navedene subjektivne komponente supočiniteljstva osim kako tužiteljstvo paušalno navodi zajedno i po prethodnom dogovoru, bez određivanja sadržaja dogovora. U optužnici nije navedena ni objektivna pretpostavka zajedničkog sudjelovanja u počinjenju djela gdje je točno određena radnja svakog pojedinog supočinitelja kako bi se utvrdilo sukladno važećoj teoriji vlasti nad djelom da li je u konkretnom slučaju svaki od počinitelja doista imao vlast nad djelom. Kako optužnicom nisu utvrđene subjektivne i objektivne komponente supočiniteljstva treba smatrati da se radi o paralelnom supočiniteljstvu bez zajedničke odluke, dogovora gdje svaki počinitelj odgovara samo za svoj vlastiti uzročni doprinos nastaloj posljedici i svoj oblik krivnje. U cijelom dokaznom postupku nije dokazano da je II okrivljeni postupao na način kako ga se tereti, stoga obrana smatra da se treba primijeniti načelo *in dubio pro reo* te II okrivljenog osloboditi od optužbe temeljem čl. 354 st. 3. ZKP.

Optuženi Željko Škledar pridružio se završnom govoru svoga branitelja te dodao da mu je žao što su ti ljudi ubijeni i da ima ikakva saznanja ista bi iznio u ovom kaznenom postupku.

Glavna rasprava je završena.

Objava presude (istoga dana u 13:00 sati)

Presudom Vijeća za ratne zločine Županijskog suda u Sisku **optuženi Damir Vide Raguž je proglašen krivim** da je počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva označeno i kažnjivo po čl. 120 st. 1. OKZRH kako ga se tereti (izmijenjenom) optužnicom Županijskog državnog odvjetništva u Sisku

što je dana 21. studenog 1991. u Novskoj, za vrijeme oružanog sukoba između regularnih oružanih snaga RH i naoružanih srpskih paravojnih postrojbi i tadašnje JNA, kao pripadnik 1. voda 1. gardijske brigade HV, zajedno sa pripadnicima voda Dubravkom Leskovarom, Antom Perkovićem, Marijanom Kumićem, Borisom Tutićem i Željkom Škledarom, u uniformama HV te naoružani oko 22:00 sata ušli u kuću u ulici Antuna Mihanovića br. 9., gdje su se nalazili Mišo Rašković, njegova supruga Sajka Rašković, Mihajlo Šeatović i Ljuban Vujić, znajući da su isti Srbi po nacionalnosti, od njih zatražili da predaju skriveno oružje, izvršili pretragu kuće, te kad su iz kuće izašli Boris Tutić, Marijan Kumić i Željko Škledar, pa zajedno i po međusobnom dogovoru 1. okrivljeni i sada pokojni Dubravko Leskovar i Ante Perković civile zlostavljali, u prizemlju kuće u muškarce rafalno ispalili više metaka tako su Mišu Raškovića, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića usmrtili na mjestu, dok su Sajku Rašković doveli u spavaću sobu na katu kuće, natjerali je da sa sebe skinje odjeću i legne na krevet, nožem joj nanijeli rezu ranu vrata te u istu iz poluautomatske puške ispalili više hitaca te ju usmrtili na mjestu.

Izrečena mu je kazna zatvora u trajanju od 20 godina.

Izrečena je sigurnosna mjera oduzimanja predmeta i to automatske puške marke CZ-M 70 call 7,62 mm tvorničkog broja B-85853 i poluautomatske puške tvorničkog broja 336921 temeljem čl. 80. st. 1. KZ.

Temeljem čl. 122. St. 2. ZKP optuženik Damir Vide Raguž je oslobođen plaćanja troškova kaznenog postupka.

Optuženi Željko Škledar se oslobađa optužbe temeljem čl. 354. st. 3. ZKP.

Temeljem čl. 123. st. 1. ZKP optuženi Željko Škledar oslobađa se plaćanja troškova kaznenog postupka.

Vijeće je riješilo da se temeljem čl. 104. st. 3. u vezi sa čl. 107. ZKP Željku Škledaru ukida pritvor te se isti ima odmah pustiti na slobodu.

Zapažanja monitora:

- zamjenica ŽDO je nakon završenog dokaznog postupka, a s obzirom na izvedene dokaze te odbijanje čitanja svih materijalnih dokaza iz spisa Vojnog suda u Zagrebu K-42/92, izmijenila činjenični opis optužnice u smislu izostavljanja svih tjelesnih ozljeda žrtava, a koje su utvrđene obdukcijom nalazom dr. Škavića i dr. Zečevića jer su isti sastavni dijelovi kaznenog predmeta pred Vojnim sudom, a u ovom postupku odbijeni kao nezakoniti dokazi. Opisi zlostavljanja žrtava svoje uporište imaju prvenstveno u zapisniku o uviđaju te djelomično u iskazivanju svjedoka vještaka i policajaca koji su uviđaj sačinili;

-izmijenjena odluka sudskog vijeća kojim su na zadnjoj raspravi ipak kao zakoniti dokazi prihvaćeni zapisnik o uviđaju i balistička vještačenja su osnova osuđujuće presude za I optuženog;

-u kratkom obrazloženju osuđujućeg dijela presude predsjednica vijeća je izložila da se radi o teškom kaznenom djelu ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, da su bez povoda ubijeni civili grada Novske srpske nacionalnosti, koji su svojim ponašanjem, ustupanjem legalno registriranog oružja HV-u, pokazali lojalnost demokratskim promjenama i novoj hrvatskoj državi;

-na iznenađenje prisutnih u sudnici, zamjenica ŽDO Sisak je u spis predala izvadak iz Registra branitelja, koji je nedavno nelegalno objavljen na internetu, što je izazvalo politički govor i teatralno cijepanje priloženog izvatka od strane branitelja I optuženika;

-zamjenica ŽDO je u završnoj riječi istaknula da je Domovinski rat bio u cijelosti obrambeni te u nejasnoj formulaciji da su optuženici u njemu sudjelovali što im treba biti priznato, indirektno uputila na tu činjenicu kao olakotnu okolnost.